Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA MACEJA ŠPUNARA [*MACIEJ SZPUNAR*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2023. gada 12. janvārī [1]

Lieta C-513/21 P

DI
pret

Eiropas Centrālo banku

Apelācija – Eiropas Centrālās bankas (ECB) personāls – Nodarbināšanas kārtība – Kompetentā iestāde – Deleģēšana – Disciplinārlieta – Apelācijas sūdzības iesniedzēja darba līguma izbeigšana – Atcelšanas prasība un prasība par zaudējumu atlīdzību

I. Ievads

1. Ar apelācijas sūdzību DI lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2021. gada 9. jūnija spriedumu DI/ECB (T-514/19, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums", EU:T:2021:332), ar kuru tika noraidīta viņa prasība, kas bija celta uz LESD 270. panta un Eiropas Savienības Tiesas statūtu 50.a panta pamata, ar kuru DI lūdza, pirmkārt, atcelt Eiropas Centrālās bankas (ECB) 2019. gada 7. maija lēmumu par viņa atbrīvošanu no amata bez brīdinājuma disciplināra iemesla dēļ (turpmāk tekstā – "lēmums par atbrīvošanu no amata") un ECB 2019. gada 25. jūnija lēmumu, ar ko tika atteikta disciplinārlietas izskatīšana no jauna (turpmāk tekstā kopā ar lēmumu par atbrīvošanu no amata – "strīdīgie lēmumi"), otrkārt, lai tiktu noteikta viņa atjaunošana darbā no 2019. gada 11. maija un, treškārt, piespriest atlīdzināt morālo kaitējumu, kas esot nodarīts ar šiem lēmumiem un disciplinārlietas ilguma dēļ.

2. Atbilstoši Tiesas lūgumam šajos secinājumos tiks analizēts tikai pirmais apelācijas pamats. Šis pamats ir par tiesību kļūdu, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi, noraidīdama vienu no atcelšanas prasības pamatiem attiecībā uz strīdīgo lēmumu izdevēja kompetences neesamību.

3. Būtībā ar pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka saskaņā ar šajā lietā piemērojamo regulējumu strīdīgos lēmumus vajadzējis pieņemt deleģētajai personai, kas rīkojas deleģētāja uzdevumā, savukārt šajā lietā lēmumus ir pieņēmis pats deleģētājs. Šis pamats sniedz izdevību Tiesai pievērsties pilnvarojuma sistēmai, kas ir ieviesta ECB, un vispārīgāk – deleģējuma problemātikai iestādes iekšienē personāla vadības jomā.

[1] Oriģinālvaloda – franču.

II. Tiesiskais regulējums

A. ECBS Statūti

4. Protokola (Nr. 4) par Eiropas Centrālo banku sistēmas (ECBS) Statūtiem un Eiropas Centrālās bankas Statūtiem, kas pievienots LES un LESD (turpmāk tekstā – "ECBS Statūti"), 12.3. pantā ir noteikts šādi:

"ECB Padome pieņem reglamentu, kas nosaka ECB un tās lēmējinstanču iekšējo uzbūvi."

5. Saskaņā ar ECBS Statūtu 36.1. pantu:

"Padome pēc Valdes priekšlikuma izstrādā ECB personāla nodarbināšanas kārtību."

B. Nodarbināšanas kārtība

6. Pamatojoties uz ECBS Statūtu 36.1. pantu, Padome pieņēma 1998. gada 9. jūnija lēmumu par Eiropas Centrālās bankas personāla nodarbināšanas kārtības pieņemšanu, kurā grozījumi izdarīti 1999. gada 31. martā [2]. Nodarbināšanas kārtības 44. pantā, redakcijā, kas ir piemērojama strīdīgajiem faktiem (turpmāk tekstā – "Nodarbināšanas kārtība"), ir paredzēts:

"personālam vai agrākajam personālam, kam ir piemērojami šie nodarbinātības nosacījumi, kas ar nolūku vai aiz neuzmanības nepilda savus profesionālos pienākumus, pēc vajadzības katrā konkrētā gadījumā var piemērot turpmāk minētos disciplinārsodus:

[..]

ii) Valde turklāt var noteikt šādus sodus:

[..]

– atbrīvošanu no amata ar vai bez brīdinājuma [..];

– darbinieka, kas saņem vecuma pensiju vai invaliditātes pabalstu, pilnīga vai daļēja, uz laiku vai pastāvīga tiesību zaudēšana saņemt šādu pensiju vai pabalstu [..]

[..]."

C. Iekšējais reglaments

7. Pamatojoties uz ECBS Statūtu 12.3. pantu, Padome pieņēma ECB iekšējo reglamentu (turpmāk tekstā – "Iekšējais reglaments").

8. Iekšējā reglamenta 10.2. pantā ir paredzēts, ka visi ECB dienesti atrodas Valdes pārvaldībā.

[2] OV 1999, L 125, 32. lpp.

9. Minētā Iekšējā reglamenta – versijā, kas piemērojama līdz 2004. gadam,– 21. pantā "Nodarbināšanas kārtība", kas nav bijis grozīts tādā veidā, kas varētu ietekmēt šajos secinājumos izklāstīto argumentāciju, ir paredzēts:

"21.1. Darba attiecības starp ECB un tās personālu reglamentē Nodarbināšanas kārtība un Personālam piemērojamās normas.

21.2. Padome pēc Valdes priekšlikuma apstiprina un groza Nodarbināšanas kārtību. Saskaņā ar Iekšējā reglamentā paredzēto procedūru iepriekš jākonsultējas ar Padomi.

21.3. Nodarbināšanas kārtību piemēro, izmantojot Personālam piemērojamās normas, ko pieņem un groza Valde.

21.4. Pirms jaunas Nodarbināšanas kārtības vai jaunu Personālam piemērojamo normu pieņemšanas iepriekš jākonsultējas ar personāla pārstāvjiem. To atzinums jāiesniedz Padomei vai Valdei."

D. Personālam piemērojamās normas

10. Pamatojoties uz Iekšējā reglamenta 21.3. pantu un Nodarbināšanas kārtības 9. panta a) punktu, ECB Valde pieņēma *European Central Bank Staff Rules* (turpmāk tekstā – "Personālam piemērojamās normas"), kuru 8.3.17. pantā ir noteikts:

"Piemērotāko disciplinārsodu nosaka dienestu ģenerālsekretārs Valdes vārdā darbiniekiem, kas ir klasificēti I algas pakāpē vai zemāk, vai Valde – darbiniekiem, kas ir klasificēti augstāk par I algas pakāpi [..]."

III. Tiesvedības priekšvēsture

11. Tiesvedības priekšvēsture pārsūdzētā sprieduma 1.–26. punktā ir izklāstīta šādi:

"1. Prasītājs DI sāka strādāt [ECB] 1999. gadā. [..]

2. Ar vairākām piezīmēm, kas tika nosūtītas laikā no 2013. gada 13. decembra līdz 2015. gada 23. novembrim, ECB veselības apdrošināšanas shēmu apkalpojošā sabiedrība (turpmāk tekstā – "sabiedrība A") informēja ECB par divu veidu faktiem. Pirmkārt, prasītājs tai esot prettiesiski iesniedzis atmaksai rēķinus par fizioterapiju, lai gan šos rēķinus esot izrakstījusi B, kas nodarbojas ar skaistumkopšanu, un, otrkārt, viņš esot šai sabiedrībai arī lūdzis atmaksāt viltotus rēķinus par aptieku izdevumiem.

[..]

4. Ar 2014. gada 21. oktobra lēmumu ECB Valde nolēma atstādināt prasītāju no pienākumu pildīšanas un, ilgākais uz četriem mēnešiem, ieturēt 30 % no viņa pamatalgas, sākot no 2014. gada novembra. Šis lēmums bija pamatots ar sabiedrības A sniegto informāciju un ar nepieciešamību netraucēt krimināllizmeklēšanas un tai sekojošās disciplinārlietas gaitu.

[..]

6. Pēc prasītāja uzklausīšanas 2016. gada 3. februārī ECB Cilvēkresursu, budžeta un organizācijas ģenerāldirekcija (ĢD) 2016. gada 8. septembrī sagatavoja "ziņojumu par iespējamu profesionālo pienākumu pārkāpumu" (turpmāk tekstā – "ziņojums Nr. 1") atbilstoši ECB Personālam piemērojamo normu (turpmāk tekstā – "Personālam piemērojamās normas") 8.3.2. pantam. Šajā ziņojumā bija ietverti divu veidu apsūdzoši fakti pret prasītāju. Pirmkārt, laikā no 2009. gada 12. novembra līdz 2014. gada 29. septembrim prasītājs esot iesniedzis sabiedrībai A 86 rēķinus saistībā ar fizioterapijas seansiem, kurus prasītāja laulātajai, viņa bērniem, kā arī viņam pašam sniedza B par summu 61 490 EUR, no kuriem viņam esot tikusi atmaksāta summa 56 041,09 EUR apmērā, lai gan B neesot fizioterapeite, bet gan skaistumkopšanas speciāliste. Otrkārt, laikā no 2009. gada februāra līdz 2013. gada septembrim prasītājs esot arī krāpnieciski iesniedzis sabiedrībai A ar roku rakstītus aptieku rēķinus par kopējo summu 21 289,08 EUR apmērā, kas viņam esot tikuši atmaksāti 19 427,86 EUR apmērā.

[..]

8. 2016. gada 18. novembrī ECB dienestu ģenerālsekretārs, "rīkodamies Valdes [vārdā]", pret prasītāju uzsāka disciplinārlietu par prezumētu profesionālo pienākumu pārkāpumu, kura dēļ ir nepieciešams vērsties Disciplinārlietu komitejā, un lūdza tai sniegt atzinumu saskaņā ar Personālam piemērojamo normu 8.3.15. pantu. Šī procedūra bija uzsākta, pamatojoties uz ziņojumu Nr. 1, un tā attiecās uz faktiem par fizioterapijas un aptieku rēķiniem.

9. Disciplinārlietu komiteja apmainījās ar vairākām vēstulēm ar prasītāju un viņu uzklausīja 2017. gada 13. februārī.

10. 2017. gada 5. septembrī ECB "Cilvēkresursu, budžeta un organizācijas" ĢD pieņēma otro "ziņojumu par iespējamu profesionālo pienākumu pārkāpumu" Personālam piemērojamo normu 8.3.2. panta izpratnē (turpmāk tekstā – "ziņojums Nr. 2"). Šis ziņojums attiecās uz rēķiniem par atbalstu izglītībai diviem prasītāja bērniem, kurus viņš lūdza atmaksāt atbilstoši Personālam piemērojamo normu 3.8.4. pantam 2010., 2012. un 2014. gadā un vēlreiz 2017. gada janvārī. Atbilstoši šim ziņojumam pastāvēja saprātīgas aizdomas par to, ka privātskolotājas C izdotie rēķini par atbalstu izglītībai nav īsti un patiesi.

11. Ņemot vērā ziņojumu Nr. 2, 2017. gada 19. septembrī dienestu ģenerālsekretārs, "rīkojoties Valdes [vārdā]", nolēma paplašināt Disciplinārlietu komitejas mandātu arī attiecībā uz šiem faktiem.

[..]

13. 2017. gada 17. oktobrī Disciplinārlietu komiteja uzklausīja prasītāju un viņa laulāto.

[..]

15. Disciplinārlietu komiteja pieņēma atzinumu 2018. gada 11. aprīlī. Iesākumā tā uzskatīja, ka nav pietiekami pierādīta fizioterapijas rēķinu autentiskuma neesamība, toties prasītājam ir bijis zināms, ka B nav fizioterapeite, bet gan skaistumkopšanas speciāliste, vai vismaz viņam būtu vajadzējis noskaidrot viņas kvalifikāciju. Turpinājumā Disciplinārlietu komiteja uzskatīja, ka arī fakti, ar ko ir pamatoti pārmetumi attiecībā uz aptieku rēķinu un rēķinu par atbalstu izglītībai iesniegšanu, nav pietiekami pierādīti un ka procedūra šajā sadaļā ir

izbeidzama, ar iespēju to atjaunot, ja tiktu iesniegti jauni pierādījumi. Ņemot vērā iepriekš minēto, Disciplinārlietu komiteja ieteica piemērot prasītājam sodu, kas izpaustos kā pagaidu algas samazinājums 400 EUR apmērā mēnesī uz divpadsmit mēnešu ilgu laikposmu.

16. Pēc tam, kad prasītājs iesniedza savus apsvērumus par Disciplinārlietu komitejas 2018. gada 11. aprīļa atzinumu, dienestu ģenerālsekretārs viņam paziņoja Valdes 2018. gada 10. jūlija lēmumu, ka šajā lietā tas īstenos disciplinārās pilnvaras pats (turpmāk tekstā – "2018. gada 10. jūlija lēmums").

17. Dienestu ģenerālsekretārs pēc tam paziņoja prasītājam Valdes lēmuma projektu par viņa [atbrīvošanu no amata] bez iepriekšēja brīdinājuma. Tam sekoja vēstuļu apmaiņa.

18. 2019. gada 7. maijā Valde nolēma [atbrīvot no amata] prasītāju bez iepriekšēja brīdinājuma [ar lēmumu par atbrīvošanu no amata].

[..]

25. Ar 2019. gada 12. jūnija vēstuli prasītājs informēja dienestu ģenerālsekretāru par [valsts iestādes] veiktās procedūras iznākumu saistībā ar rēķiniem par atbalstu izglītībai, un lūdza ECB pārskatīt [lēmumu par atbrīvošanu no amata].

26. Ar 2019. gada 26. jūnija vēstuli dienestu ģenerālsekretārs darīja zināmu prasītājam Valdes iepriekšējā dienā, 25. jūnijā, pieņemto lēmumu neatjaunot disciplinārlietas izskatīšanu [..]."

IV. Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

12. Ar 2019. gada 18. jūlijā Vispārējās tiesas kancelejā iesniegto prasības pieteikumu prasītājs cēla prasību par strīdīgo lēmumu atcelšanu, viņa atjaunošanu amatā un morālā kaitējuma atlīdzināšanu.

13. Atcelšanas prasījumu pamatojumam prasītājs izvirzīja deviņus pamatus, kurus Vispārējā tiesa izdalīja kā desmit pamatus. Pirmais pamats ir par strīdīgo lēmumu izdevēja kompetences neesamību.

14. Būtībā, kā arī Vispārējā tiesa to rezumē pārsūdzētā sprieduma 43., 44. un 47.punktā, prasītājs apgalvo, ka no 2018. gada 10. jūlija lēmuma izrietošajai deleģējuma atsaukšanai dienestu ģenerālsekretāram iepriekš bija nepieciešams apspriesties ar personāla komiteju. Bez šādas apspriešanās šis lēmums esot prettiesisks, un tam esot tādas sekas, ka Valde lēmumu par atbrīvošanu no amata ir pieņēmusi juridiski kompetentās iestādes vietā.

15. Konkrētāk, pirmkārt, prasītājs argumentēja, ka 2018. gada 10. jūlija lēmums esot kvalificējams par personālam piemērojamo normu grozījumu un ka šāda grozījuma izdarīšanai esot bijis nepieciešams apspriesties ar personāla komiteju saskaņā ar Iekšējā reglamenta 21. pantu un procedūru paralēlisma principu. Otrkārt, prasītājs apgalvo, ka, pat ja viņš bijis vienīgā persona, kuru skāra 2018. gada 10. jūlija lēmums, Valdes iespējai atsaukties uz individuāliem gadījumiem ir tādas sekas, ka šo [Personālam piemērojamo] normu 8.3.17. pantu nevar uzskatīt par galīgā spēkā stājušos tiesību normu, bet gan par tiesību normu, kuru ECB var grozīt pēc vajadzības.

Toties disciplinārlietu jomā noteicošās esot tiesiskās drošības un publicēšanas pienākuma prasības. Šādos apstākļos prasītājs uzskata, ka apspriešanās ar personāla komiteju būtu bijusi lietderīga.

16. Pārsūdzētā sprieduma 44.–52. punktā izklāstīto iemeslu dēļ Vispārējā tiesa šo pamatu noraidīja kā nepamatotu. Proti, pirmkārt, Vispārējā tiesa konstatēja, ka 2018. gada 10. jūlija lēmums bija individuāli piemērojams un ar to netiek grozītas personālam piemērojamās normas, kam būtu bijis nepieciešams apspriesties ar personāla komiteju, lai ievērotu tiesisko drošību un publicēšanas pienākumu. Otrkārt, Vispārējā tiesa vispirms norādīja, ka, uzticot dienestu ģenerālsekretāram pieņemt individuālos lēmumus par atbrīvošanu no amata "Valdes vārdā", Personālam piemērojamo normu 8.3.17. pantā izpaužas plašā rīcības brīvība, kāda ir Eiropas Savienības iestādēm iekšējām vajadzībām, lai tās organizētos atbilstoši savām vajadzībām, un ka tiesiskās drošības princips neliedza to, ka dienestu ģenerālsekretāra pieņemtie lēmumi šajā jomā ir Valdes lēmumi, kura par tiem pilnībā uzņemas atbildību un kura ir uzskatāma par to juridisko izdevēju. Turpinājumā Vispārējā tiesa norādīja, ka šis pants bija publicēts, un ka ECB ir pamatojusi izvēli nepubliskot 2018. gada 10. jūlija lēmumu prasītāja interesēs, kurš bija saņēmis paziņojumu par šo lēmumu. Visbeidzot, Vispārējā tiesa piebilda, ka prasītājam nav tikušas liegtas nekāda veida garantijas, jo koleģiāla kompetenču īstenošana principā sniedz lielāku aizsardzību.

V. Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi

17. Apelācijas sūdzības iesniedzējs lūdz Tiesai atcelt pārsūdzēto spriedumu, kā arī strīdīgos lēmumus un katrā gadījumā piespriest ECB atlīdzināt viņam nodarīto morālo kaitējumu, kas ir novērtēts 20 000 EUR apmērā, kā arī piespriest ECB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas tam ir radušies Vispārējā tiesā un Tiesā.

18. ECB lūdz Tiesu pilnībā noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

VI. Analīze

19. Ar pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējs kritizē Vispārējās tiesas apsvērumus, kas ir ietverti pārsūdzētā sprieduma 44.–52. punktā.

20. Būtībā Vispārējā tiesa uzskatīja, ka saskaņā ar personālam piemērojamo normu 8.3.17. pantu Valde bija kompetenta pieņemt strīdīgos lēmumus. Apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka tas tā nav, jo, tā kā 2018. gada 10. jūlija lēmums ir pieņemts bez iepriekšējas apspriešanās ar personāla komiteju, tas nav ietekmējis kompetenču sadalījumu ECB iekšienē un līdz ar to vienīgi dienestu ģenerālsekretāram esot bijusi kompetence pieņemt strīdīgos lēmumus.

21. Atbildes rakstā un atbildē uz repliku ECB izsaka šaubas par pirmā pamata pieņemamību un tā uzskata, ka katrā ziņā šis pamats nav pamatots.

A. Par pieņemamību

22. ECB uzskata, ka pirmajā pamatā neesot pietiekami precīzi identificēti tie pārsūdzētā spriedumu motīvu daļas fragmenti, kas tiek apstrīdēti, un tajā vienīgi esot atkārtota apelācijas sūdzības iesniedzēja Vispārējā tiesā paustā nostāja.

23. Turklāt ECB norāda, ka no apelācijas sūdzības iesniedzēja argumenta, ka ar 2018. gada 10. jūlija lēmumu esot grozītas personālam piemērojamās normas, skaidri neizriet, vai tas ir tiesību vai faktu jautājums.

24. Konkrētāk – ECB norāda, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 45. un 51. punktā konstatējusi, ka "ar 2018. gada 10. jūlija lēmumu netiek atsaukts Personālam piemērojamo normu 8.3.17. pants" un ka "[šis lēmums] nerada tādas sekas, ka tiek grozītas Personālam piemērojamās normas". Šajā nozīmē ECB argumentē, ka prasītājs savā apelācijas sūdzībā apgalvo, ka šie Vispārējās tiesas konstatējumi esot uzskatāmi par faktiem. Šādā nolūkā ECB atsaucas uz apelācijas sūdzības fragmentu, atbilstoši kuram "tas ir *fakts*, ka ar 2018. gada 10. jūlija lēmumu ir grozīts personālam piemērojamo normu 8.3.17. pants"[3]. ECB paziņo, ka tā pievienojas šim apgalvojumam, un norāda, ka līdz ar to, šķiet, nav pieņemams apelācijas sūdzības iesniedzēja arguments, atbilstoši kuram personālam piemērojamās normas ir tikušas grozītas.

25. Tomēr vispirms ir jākonstatē, ka apelācijas sūdzības iesniedzējs izklāstā par pirmo pamatu identificē pārsūdzētā sprieduma kritizētos punktus un izklāsta iemeslus, kuru dēļ tajos, viņaprāt, esot pieļauta tiesību kļūda. Kā to ilustrē lietas analīze pēc būtības, kas seko turpinājumā, abi šie aspekti ir pietiekami skaidri un precīzi, lai ļautu Tiesai lemt par apelācijas sūdzību.

26. Turpinājumā – pirmais pamats ir par Vispārējās tiesas apgalvoti pieļauto tiesību kļūdu Savienības tiesību interpretācijā un piemērošanā, un šīs kļūdas dēļ Vispārējā tiesa izlēma, ka Valdei bija kompetence pieņemt strīdīgos lēmumus un noraidīt vienu no atcelšanas prasības pamatiem par šo lēmumu izdevēja kompetences neesamību. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru šādā gadījumā pirmajā instancē izskatītos tiesību jautājumus var no jauna izskatīt apelācijas tiesvedībā. Proti, ja apelācijas sūdzības iesniedzējs nevarētu pamatot savu apelācijas sūdzību ar Vispārējā tiesā jau izvirzītajiem pamatiem un argumentiem, tad zustu daļa no apelācijas tiesvedības jēgas[4].

27. Visbeidzot, pretēji ECB šķietami apgalvotajam, administrācijas izdota akta juridiskās dabas identificēšana un tā radīto seku noteikšana ir tiesību jautājums. Tas tā vēl jo vairāk ir tad, ja šādas akta radītās sekas, kā to apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzējs, var būt šajā lietā piemērojamo tiesību normu grozīšana.

28. Līdz ar to pirmais pamats ir pieņemams.

B. Par lietas būtību

1. Lietas dalībnieku argumenti

29. Pirmā pamata pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzējs izvirza trīs argumentus pēc būtības, kuru pamatotību apstrīd ECB.

[3] Slīpinājums mans, atspoguļojot ECB atbildes rakstā izdarīto slīpinājumu.

[4] Skat. spriedumu, 2021. gada 23. novembris, Padome/*Hamas* (C-833/19 P, EU:C:2021:950, 53. punkts un tajā minētā judikatūra).

30. Lai aplūkotu šo lietas dalībnieku izvirzītos argumentus kontekstā, ir jānorāda, kā tas arī izriet no 2018. gada 10. jūlija lēmuma, ka Valde ir nolēmusi iesaistīties procedūrā, kurā tika pieņemti strīdīgie lēmumi, tādēļ, ka, pirmkārt, šī lēmējstruktūra jau bija iesaistījusies šajā procedūrā, kad tika pieņemts 2014. gada 21. oktobra lēmums [5] un, otrkārt, lietas sensitīvā rakstura dēļ (*sensitivity of the matter*).

31. Šajā nozīmē apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, pirmkārt, ka ar 2018. gada 10. jūlija lēmumu esot grozīts personālam piemērojamo normu 8.3.17. pants. Viņš uzskata, ka ar šo lēmumu Valde centās panākt, ka tiek atsaukts dienestu ģenerālsekretāram piešķirtais deleģējums apelācijas sūdzības iesniedzēja disciplinārlietas izskatīšanai. Viņš piekrīt, ka šis grozījums bija ierobežots tikai attiecībā uz viņu un šajā ziņā to var uzskatīt par individuālu aktu. Tomēr apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka vienlaikus tas esot bijis vispārpiemērojama akta grozījums, proti, Personālam piemērojamo normu grozījums. 2018. gada 10. jūlija lēmuma divējādā iedaba nozīmējot, ka pastāvēja pienākums apspriesties ar personāla komiteju.

32. Kā apgalvo ECB, apelācijas sūdzības iesniedzējs kļūdaini interpretējis personālam piemērojamo normu 8.3.17. pantu tādējādi, ka ar to dienestu ģenerālsekretāram tiek nodota galīgā un neatņemamā Valdes kompetence un tāpēc Valdei būtu jāizdara grozījumi šajā tiesību normā, ja tā vēlas pati īstenot šo kompetenci. Proti, minētajā tiesību normā esot paredzēta nevis "kompetences deleģēšana", kas nozīmē nepieciešamību atgūt deleģēto kompetenci, bet gan "pilnvarojums" [6], jo tās tekstā ir skaidri norādīts, ka Valde dienestu ģenerālsekretāram nav piešķīrusi personīgu un tātad ekskluzīvu kompetenci. Tātad Valde neesot grozījusi pašu tiesību normu, bet gan tā esot tikai piemērojusi no šīs normas izrietošo attiecībā uz noteiktu gadījumu, tai pašai īstenojot savu kompetenci.

33. Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzējs norāda, ka apsvērums, atbilstoši kuram Valde individuālos gadījumos var grozīt Personālam piemērojamo normu 8.3.17. pantā noteikto normu un atsaukt dienestu ģenerālsekretāram piešķirtās kompetences, nozīmē, ka ECB iekšienē nav skaidri noteikta kompetenču sadalījuma, līdz ar to nav ievērots tiesiskās drošības un labas pārvaldības princips. Apstāklis, ka apelācijas sūdzības iesniedzējs tika informēts par 2018. gada 10. jūlija lēmumu, neesot pietiekams, lai šo situāciju vērstu par labu. Apelācijas sūdzības iesniedzējs norāda, ka pārsūdzētā sprieduma 50. punktā minētajā spriedumā *Kuchta*/ECB [7] ir noteikts dubults nosacījums, proti, ka kompetenču sadalījumam ECB iekšienē ir jābūt, pirmkārt, skaidri noteiktam, un, otrkārt, pienācīgi publicētam.

34. Šajā nozīmē ECB apgalvo, ka, ņemot vērā Personālam piemērojamo normu 8.3.17. panta tekstu un mērķi, apstāklis, ka Valde konkrētā gadījumā nolemj īstenot kompetenci, nav neparedzams. Šajā lietā šis lēmums esot izskaidrojams ar Valdes līdzdalību apelācijas sūdzības iesniedzēja atcelšanā no amata un ar šīs lietas sensitīvo raksturu. Šāds lēmums esot arī nepieciešams dienestu ģenerālsekretāra prombūtnes, nespējas pildīt pienākumus vai interešu konflikta gadījumā. Apelācijas sūdzības iesniedzēja nostāja esot pretrunā nepieciešamībai garantēt administratīvās darbības nepārtrauktību kopumā.

[5] Šis lēmums tika pieņemts pirms ECB dienestu ģenerālsekretāra amata izveidošanas. Tik tiešām, kā to norāda prasītājs [tagad – apelācijas sūdzības iesniedzējs] prasībā Vispārējā tiesā, dienestu ģenerālsekretāra amats tika izveidots, pamatojoties uz Valdes 2015. gada 4. augusta lēmumu (*decision of the European Central Bank of 4 August 2015 amending the European Central Bank Staff Rules as regards the selection and appointment of the Chief Services Officer (ECB/2015/Np18)*). Saskaņā ar šī lēmuma 2. pantu, minētais lēmums stājās spēkā tikai 2015. gada 1. septembrī.

[6] ECB šajā nozīmē atsaucas uz spriedumiem, 2005. gada 26. maijs (C-301/02 P, turpmāk tekstā – "spriedums *Tralli*/ECB", EU:C:2005:306, 60. punkts) un 2018. gada 22. novembris, *Janssen-Cases*/Komisija (T-688/16, EU:T:2018:822, 31. punkts). ECB no tā secina, ka kompetences deleģēšana ir akts, kas deleģētājai iestādei atņem kompetenci, kura ir nodota iestādei, kam tā tiek deleģēta, turpretī "pilnvaru deleģēšana" nerada šādas sekas.

[7] 2008. gada 9. jūlija spriedums (F-89/07, EU:F:2008:97).

35. Treškārt, apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka pārsūdzētajā spriedumā esot pieļauta tiesību kļūda, jo Vispārējā tiesa uzskatīja, ka apelācijas sūdzības iesniedzējam nebija liegtas nekādas garantijas. Viņš atzīst, ka koleģialitāte sniedz objektivitātes garantiju, "bet ne visas garantijas". Šādi apelācijas sūdzības iesniedzējs apelācijas sūdzības 14. punktā norāda, ka viņš jau ir paskaidrojis, kādēļ apspriešanās ar personāla komiteju "varēja ietekmēt" viņa situāciju, tomēr nav paskaidrojis šos iemeslus apelācijas sūdzībā [8].

36. Atbildes rakstā uz repliku ECB apgalvo, ka apelācijas sūdzības iesniedzējs neesot norādījis, ka Valde tam būtu piešķīrusi mazāk garantiju, izdodot lēmumu par atbrīvošanu no amata, un ka, pat pieņemot, ka tai nebija kompetences, tas nenovestu pie šī lēmuma juridiskas atcelšanas. Šajā nozīmē ECB atsaucas uz Vispārējās tiesas judikatūru, saskaņā ar kuru lēmums, kuru ir pieņēmusi iestāde, kam nav kompetences, noteikumu par pilnvaru, kas tai ir piešķirtas, sadalījumu neievērošanas dēļ var tikt atcelts vienīgi tad, ja minēto tiesību normu neievērošana aizskar kādu no garantijām, kas ierēdņiem ir piešķirtas ar Eiropas Savienības Civildienesta noteikumiem vai normām par labu pārvaldību personāla pārvaldības jomā [9].

2. Novērtējums

37. Lai izlemtu par apelācijas sūdzības pirmo pamatu, pirmkārt, ir jānosaka, vai atbilstoši Personālam piemērojamajām normām Valdei bija kompetence lemt par disciplinārsodu attiecībā pret darbiniekiem, kas ir klasificēti I algu pakāpē vai zemāk. Šajā nolūkā ir jāpārbauda, vai, kā to pirmajā pamatā apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzējs, saskaņā ar šo normu 8.3.17. pantu Valde ir nodevusi daļu no savām lēmējpilnvarām dienestu ģenerālsekretāram vai arī, kā to apgalvo ECB, Valde pati varēja pieņemt strīdīgos lēmumus bez dienestu ģenerālsekretāra līdzdalības. Tādēļ es aplūkošu jautājumu par to, vai kompetenču sadalījums ECB atbilst judikatūrā izvirzītajām prasībām par skaidrību ("skaidri noteiktas") un pārskatāmību ("atbilstoši publicētas"), jo šo jautājumu apelācijas sūdzības iesniedzējs ir izvirzījis ar otro argumentu, kas ir izvirzīts pirmā apelācijas pamata atbalstam.

38. Vienīgi tad, ja uzskatītu, ka Valdei nebija kompetences pieņemt strīdīgos lēmumus, būtu nepieciešams, otrkārt, pārbaudīt, vai 2018. gada 10. jūlija lēmums, kas tika pieņemts bez iepriekšējas apspriešanās ar personāla komiteju, ir likumīgi ietekmējis kompetenču sadalījumu ECB attiecībā uz disciplinārsoda noteikšanu darbiniekam, ko veic Valde bez dienestu ģenerālsekretāra piedalīšanās.

39. Noliedzošas atbildes gadījumā, treškārt, būtu jāpārbauda, vai, ievērojot šo secinājumu 36. punktā minēto judikatūru, katrā ziņā strīdīgie lēmumi, kas ir pieņemti, neesot kompetencei, ir atceļami.

[8] Šajā nozīmē jānorāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzējs aprobežojas ar apgalvojumu apelācijas sūdzības 10. punktā, ka "juridiskais novērtējums", atbilstoši kuram Valdei nebija pienākuma apspriesties ar personāla komiteju, būtībā apspriešanās pienākumu padara lieku un var novest pie procedūras pārkāpumiem un ļaunprātīgas izmantošanas. Turklāt šķiet, ka apelācijas sūdzības 14. punkts ir jālasa kopā ar tās 7. punktu, kurā apelācijas sūdzības iesniedzējs norāda, ka viņš ir paskaidrojis, kādēļ viņš bija ieinteresēts, lai notiktu apspriešanās ar personāla komiteju. Apelācijas sūdzības iesniedzējs apelācijas sūdzības 7. punktā atsaucas arī uz savas atbildes uz repliku Vispārējā tiesā 18. punktu, kurā viņš apgalvoja, ka viņš bija ieinteresēts, lai notiktu apspriešanās ar personāla komiteju pirms "grozījumiem deleģējumā".

[9] Atbildē uz repliku ECB atsaucas uz spriedumiem, 2007. gada 7. februāris, *Caló*/Komisija (T-118/04 un T-134/04, EU:T:2007:37, 67. un 68. punkts); 2017. gada 17. novembris, *Teeäär*/ECB (T-555/16, nav publicēts, EU:T:2017:817, 52. punkts), un 2019. gada 19. decembris, XG/Komisija (T-504/18, EU:T:2019:883, 93. punkts).

a) Ievadapsvērumi par deleģēšanu iestādē

40. Savienības tiesību sistēmā pilnvaru vai kompetenču "deleģēšanas" problemātikai šī jēdziena plašā izpratnē [10] ir sena vēsture un par to ir pieņemts ievērojams daudzums judikatūras, kuru papildina apjomīgs doktrīnas rakstu korpuss. Sākotnējie judikatūras un doktrīnas pūliņi bija pievērsti situācijām, kas attiecas uz "deleģējumu", ko veica starp Savienības iestādēm vai par labu ārējai struktūrai [11].

41. Tomēr šajā lietā nav runa par starpinstitūciju deleģējumu vai deleģējumu, kas ir veikts par labu struktūrai ārpus ECB. Proti, pirmajā apelācijas pamatā minētais "deleģējums" ir noticis iestādes iekšienē un tas skar lēmuma pieņemšanu attiecībā pret attiecīgās iestādes personālu. Līdz ar to rodas jautājumus, vai un attiecīgā gadījumā – cik lielā mērā judikatūra par deleģējumu starp iestādēm ir piemērojama deleģējumam iestādes iekšienē.

42. Doktrīnas autori norāda, ka attiecībā uz deleģējumu, ko veic Savienības iestāžu iekšienē, Tiesa ir izvēlējusies pieeju, kas nav tik strikta kā tā, kas ir izvēlēta attiecībā uz pilnvaru deleģējumu no vienas iestādes citai [12], tādējādi deleģējums iestādes iekšienē ir tikai daļēji pakļauts ierobežojumiem un principiem, kas ir piemērojami attiecībā uz deleģējumu starp iestādēm [13].

43. Tas ir izskaidrojams, pirmkārt, ar to, ka atbilstoši tās institucionālajai autonomijai ECB tāpat kā pārējās Savienības iestādes ir apveltītas ar plašu novērtējuma brīvību savu dienestus organizēšanā atkarībā no tai uzticētajiem uzdevumiem [14]. Otrkārt, kā to ir izskaidrojusi Tiesa, pilnvaru sadalījums ECB iekšienē principā neietilpst institucionālā līdzsvara principa piemērošanas jomā [15].

44. Šīs lietas galvenā tiesību norma, proti, Personālam piemērojamo normu 8.3.17. pants, ietilpst šajā kontekstā.

45. Proti, no Iekšējā reglamenta, ko ir pieņēmusi Padome, 21.3. panta izriet, ka Nodarbināšanas kārtība, kuru arī pieņem ar Padomes līdzdalību, tiek īstenota ar Personālam piemērojamajām normām, kuras pieņem Valde.

46. Kompetenču sadalījums ECB attiecībā uz disciplinārajiem pasākumiem, kā tas ir noteikts Personālam piemērojamo normu 8.3.17. pantā, izriet no izvēles, ko ir veikusi pati Valde. Apelācijas sūdzības iesniedzējs nenoliedz Valdes tiesības deleģēt savas kompetences dienestu ģenerālsekretāram. Turpretī viņš kritizē šīs tiesību normas interpretāciju, ko ir veikusi Vispārējā tiesa, un konkrētāk – sekas, kādas tā ir piešķīrusi minētajai tiesību normai attiecībā uz Valdes kompetenci pieņemt lēmumus par disciplināro pasākumu tad, ja dienestu ģenerālsekretāram ir nodots "deleģējums".

[10] Savienības tiesību sistēmā nav paredzēta jēdziena "deleģējums" definīcija attiecībā uz kompetencēm vai pilnvarām – šāda definīcija ir sniegta doktrīnā. Šajā nozīmē skat. Lenaerts, K., "Regulating the Regulatory Process: "Delegation of Powers" in the European Community", *European Law Review*, 1993, 18(1), 24. lpp. Tā kā šāds deleģējums var tikt veikts dažādās formās un kalpot dažādiem mērķiem, tā definīcijai katrā ziņā ir jābūt pietiekami plašai un vispārīgai, lai tā aptvertu ikvienu gadījumu.

[11] Skat. tostarp spriedumu, 1958. gada 13. jūnijs, *Meroni*/Augstā Iestāde (9/56, EU:C:1958:7).

[12] Skat. Tridimas, T., "Community Agencies, Competition Law, and ECSB Initiatives on Securities Clearing and Settlement", *Yearbook of European Law*, 2009, 255. lpp.

[13] Skat. Volpato, A., *Delegation of Powers in the EU Legal System*, Routledge, Londona, 2022, 31. lpp.

[14] Skat. spriedumu, 2004. gada 14. oktobris, *Pflugradt*/ECB (C-409/02 P, EU:C:2004:625, 43. punkts).

[15] Šajā nozīmē skat. spriedumu, *Tralli*/ECB (46. punkts).

47. Jānorāda, ka savu argumentu pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzējs un ECB atsaucas tostarp uz Vispārējās tiesas judikatūru, kurā pilnvaru deleģēšana ir nošķirta no paraksta deleģēšanas.

48. Proti, spriedumos, kas attiecas uz šo judikatūru, Vispārējā tiesa uzskatīja, ka ir tikusi veikta paraksta deleģēšana, kas šīs tiesas ieskatā ir nošķirama no pilnvaru deleģēšanas ar to, ka deleģētājs nenodod kompetenci deleģējuma saņēmējam, ja deleģējuma saņēmējs ir tikai pilnvarots izstrādāt un parakstīt deleģētāja vārdā un zem viņa atbildības lēmuma instrumentu, "kura būtību ir noteicis šis pēdējais minētais"[16]. Vispārējā tiesa kā paraksta deleģēšanu ir raksturojusi arī tādu situāciju, kurā darbiniekam vai ierēdnim ir pilnvaras noteikt skaidri paredzētus vadības vai administrācijas pasākumus "administrācijas vārdā un tās uzraudzībā"[17]. Turklāt Tiesas judikatūra, kas ir šo Vispārējās tiesas spriedumu pamatā, attiecās uz situācijām, kurās parakstītājs "ir vienīgi parakstījis paziņojumu par iebildumiem [..], ko iepriekš bija apstiprinājusi [kompetentā iestāde]"[18] un bija "saņēmis instrukcijas"[19].

49. Tomēr Savienības tiesību sistēmā ne katru deleģējumu var noteikti analizēt kā pilnvaru vai paraksta deleģējumu, kas pilnībā atbilst raksturiezīmēm, kas ir aprakstītas iepriekš šo secinājumu 48. punktā minētajā Vispārējās tiesas judikatūrā[20]. Proti, lai gan noteikti pastāv zināma konverģence starp risinājumiem, kurus ir izmantojušas Savienības iestādes, tām ir plaša novērtējuma brīvība iekšējām vajadzībām, lai tās organizētos atbilstoši savām vajadzībām[21].

50. Šo norādi apstiprina spriedums *Tralli*/ECB[22], kurā Tiesa norādīja, ka Valde, neatsakoties no savām reglamentējošām pilnvarām, var pilnvarot tās locekļus pieņemt noteikta veida lēmumus tās vārdā, piemēram, individuālu lēmumu par nesen darbā pieņemta darbinieka pārbaudes laika pagarināšanu.

[16] Skat. spriedumu, 2006. gada 13. jūlijs, *Vounakis*/Komisija (T-165/04, EU:T:2006:213, 45. punkts). Skat. arī ģenerāladvokāta G. Kosmas [*G. Cosmas*] secinājumus lietā *Le Canne*/Komisija (C-10/98 P, EU:C:1999:159, 34. un 35. punkts).

[17] Skat. spriedumu, 2021. gada 8. septembris, AH/*Eurofound* (T-52/19, EU:T:2021:537, 55. punkts).

[18] Skat. spriedumu, 1972. gada 14. jūlijs, *Geigy*/Komisija (52/69, EU:C:1972:73, 5. punkts). Skat. arī spriedumus, 1972. gada 14. jūlijs, *Imperial Chemical Industries*/Komisija (48/69, EU:C:1972:70, 12. un13. punkts), kā arī 1972. gada 17. oktobris, *Vereeniging van Cementhandelaren*/Komisija (8/72, EU:C:1972:84, 11. un 12. punkts). Attiecībā uz šo judikatūru skat. arī Hofmann, H. C. H., Rowe, G. C., Türk, A. H., Delegation and the European Union Constitutional Framework, no: *Administrative Law and Policy of the European Union*, Hofmann, H. C. H. (izd.), Oxford University Press, Oksforda, 2011, 255. lpp.

[19] Skat. spriedumu, 1984. gada 17. janvāris, *VBVB* un *VBBB*/Komisija (43/82 un 63/82, EU:C:1984:9, 13. punkts).

[20] Ievērojot šo loģiku, Savienības tiesību sistēmā izvēlētie risinājumi patiešām vismaz daļēji iedvesmojas no tiem, kādus izmanto dalībvalstu tiesību sistēmās. Tomēr es neuzskatu, ka pašreizējā Savienības tiesību attīstības stadijā un ņemot vērā Savienības iestāžu plašo novērtējuma brīvību, būtu nepieciešams vai pat lietderīgi atsaukties uz valstu tiesībām, lai raksturotu habilitācijas regulējumu, kāds ir noteikts ar personālam piemērojamo normu 8.3.17. pantu. Proti, pirmkārt, daži doktrīnas autori argumentē (skat. tostarp Volpato, *Delegation of Powers in the EU Legal System*, Routledge, Londona, 2022, 11. lpp.), ka attiecībā uz dalībvalstu tiesību sistēmām, no vienas puses, deleģētājs bieži vien saglabā savu kompetenci, lai pieņemtu lēmumus, kas ir minēti deleģējumā (un tas atbilst nevis Vispārējās tiesas judikatūrā atzītajām pilnvaru deleģēšanas sekām, bet drīzāk tās redzējumam par paraksta deleģējumu), un, no otras puses, deleģējuma saņēmējs rīkojas savā vārdā un nevis deleģētāja vārdā (tas savukārt atbilst nevis paraksta deleģējuma raksturīpašībām Vispārējās tiesas judikatūrā, bet drīzāk pilnvaru deleģējumam). Kā piemērs jānorāda tas, ka Francijas tiesībās ir atspēkots klasiskais nošķirums starp pilnvaru deleģējumu un paraksta deleģējumu un tādējādi atsevišķos gadījumos var uzskatīt, ka, neraugoties uz disciplināro pilnvaru deleģējumu, deleģētājs var pieņemt lēmumus, kurus aptver šis deleģējums. Skat. Tusseau, G., "Le juge administratif et la délégation du pouvoir de suspension d'un fonctionnaire: A propos de l'arrêt du Conseil d'État du 22 novembre 2004, Ministre de la jeunesse, de l'éducation nationale et de la recherche c/ M.A., req. nº 244515" [Administratīvās tiesas un ierēdņa atcelšanas pilnvaru deleģēšana: par Valsts padomes 2004. gada 22. novembra spriedumu lietā *Ministre de la jeunesse, de l'éducation nationale et de la recherche c/ M.A*, pieteikums Nr. 244515], *Revue française de droit administratif*, 2005, 4. un turpmākās lpp. Otrkārt, ir jānorāda, ka atbilstoši tās funkcionālajai autonomijai ECB rīkojas neatkarīgi no dalībvalstu tiesībām. Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2002. gada 22. oktobris, *Pflugradt*/ECB (T-178/00 un T-341/00, EU:T:2002:253, 48. punkts).

[21] Tas tā ir vēl jo vairāk attiecībā uz ECB, jo tai ir funkcionālā autonomija attiecībā uz darbiniekiem piemērojamo tiesību normu kopumu, kas ir nošķirts no tiesību normām, kas ir piemērojamas Savienības ierēdņiem un darbiniekiem.

[22] Šī sprieduma 59. un 60. punkts.

51. Protams, no Tiesas apsvērumiem par pilnvaru deleģēšanas sistēmu, kas tika aplūkota spriedumā *Tralli*/ECB, varētu secināt, ka deleģētāja (Valde) nav nodevusi savas lēmējpilnvaras, neraugoties uz faktu, ka tā bija pilnvarojusi deleģējuma saņēmēju īstenot zināma veida rīcības brīvību. Tomēr atšķirībā no strīdīgajiem lēmumiem šajā lietā, lēmumu, kura likumību šajā spriedumā pārbaudīja Vispārējā tiesa, pieņēma nevis deleģētājs, bet gan deleģējuma saņēmējs (ECB priekšsēdētāja vietnieks).

52. Vēl svarīgāk – Tiesas izdarītie apsvērumi spriedumā *Tralli*/ECB attiecās uz deleģējumu, ko veica deleģētājs (Valde) par labu šīs lēmējstruktūras biedram (ECB priekšsēdētāja vietniekam)[23]. Tas izskaidro iemeslu, kādēļ Tiesa pamatojās uz tās judikatūru, kas izriet no sprieduma *AKZO Chemie* un *AKZO Chemie UK*/Komisija[24], attiecībā uz Komisijas deleģētām pilnvarām tās locekļiem pieņemt noteikta veida lēmumus tās vārdā. Tomēr dienestu ģenerālsekretārs nav valdes loceklis.

53. To ievērojot, tomēr spriedums *Tralli*/ECB parāda, ka, lai noteiktu, kādas sekas rada ECB ieviestā pilnvaru deleģēšanas sistēma, ir jāaplūko šīs sistēmas konteksts un tās darbības nosacījumi.

54. Šajā sakarā es uzskatu, ka spriedumā *Tralli*/ECB ir sniegtas lietderīgas norādes par "pilnvaru deleģēšanas sistēmu", kam nav tādu seku, ka Valde sevi atstādinātu. Tik tiešām, šajā spriedumā, neatsaucoties uz jēdzienu "paraksta deleģēšana" un arī neprecizējot, vai runa ir par lēmumu, kuru iepriekš ir apstiprinājis deleģētājs, vai ka tas ir pieņemts, ievērojot tā sniegtās instrukcijas, Tiesa norādīja, ka šī "pilnvaru deleģēšanas sistēma" nerada tādas sekas, ka Valde būtu atteikusies no reglamentējošām pilnvarām, ka lēmumi bija pieņemti tās vārdā, ka tā pilnībā uzņēmās atbildību par tiem un ka šāda habilitācija bija aprobežota ar individuāliem lēmumiem, neietekmējot vispārējas piemērojamības lēmumus.

55. Šādu konstatējumu gaismā es piedāvāju analizēt pirmo apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzīto argumentu pirmā apelācijas pamata atbalstam.

b) Par Valdes kā pilnvarotājas pilnvarām pieņemt lēmumus

56. Personālam piemērojamo normu 8.3.17. pantā ir paredzēts, ka piemērotāko disciplinārsodu nosaka valde darbiniekiem, kas ir klasificēti augstāk par I algu pakāpi, savukārt "dienestu ģenerālsekretārs valdes vārdā" nosaka disciplinārsodu darbiniekiem, kas ir klasificēti I algu pakāpē vai zemāk".

57. Proti, gandrīz visos Personālam piemērojamo normu noteikumos, kur ir minēts dienestu ģenerālsekretārs, ir norādīts, ka tas rīkojas Valdes vārdā[25].

[23] Saskaņā ar ECBS Statūtu 11.1. pantu valdes sastāvā ietilpst tās priekšsēdētājs, priekšsēdētāja vietnieks, kā arī vēl četras personas, kuras ieceļ Eiropadome.

[24] 1986. gada 23. septembra spriedums (5/85, EU:C:1986:328, 39. punkts).

[25] Protams, starp Personālam piemērojamajām normām, kuras atsaucas uz dienestu ģenerālsekretāru, var identificēt arī tādas, kas attiecas uz tā veiktajām darbībām, kurās nav minēts apstāklis, ka tas rīkojas Valdes vārdā. Tomēr šajās tiesību normās minētās darbības atšķiras no tām, uz ko attiecas Personālam piemērojamo normu 8.3.17. pants un kas neattiecas uz pieņemtajiem lēmumiem attiecībā pret darbiniekiem. Tik tiešām, Personālam piemērojamo normu 0.4*bis*.7.7. pantā, versijā, kas ir pašlaik spēkā, ir paredzēts, ka tad, ja starp atbildīgajām personām pastāv domstarpības attiecībā uz interešu konfliktu, tām ir jāvēršas pie dienestu ģenerālsekretāra, kas izlemj, kura ir atbildīgā persona, lai izlemtu lūgumu par aizsardzību no soda. Ievērojot šādu loģiku, šo normu 2a.11.6.3. un 2a.11.6.4. pantā, neminot Valdi, ir paredzēta dienestu ģenerālsekretāra kompetence, lai ieceltu atbildīgo personu ziņojuma sastādīšanai par gatavību paaugstināšanai amatā ("*readiness rapport*").

58. Šajā nozīmē ir jānorāda, pirmkārt, ka saskaņā ar Personālam piemērojamo normu 8.3.17. pantu ģenerālsekretārs, īstenodams novērtējuma brīvību, izvēlas "piemērotāko" sodu, lietojot šīs tiesību normas formulējumu. Tomēr, šādi rīkodamies, tas rīkojas Valdes vārdā, kurai pēc tam ir atbildība par šādiem lēmumiem. Lai gan atbilstoši Valdes ieviestajai pilnvaru deleģēšanas sistēmai tā vienmēr ir atbildīga par individuālajiem lēmumiem par disciplinārsodiem, tomēr atbilstoši secinājumiem, kas ir izdarāmi no sprieduma *Tralli*/ECB, nevar uzskatīt, ka, pieņemot šo tiesību normu, Valde būtu atteikusies no savām lēmējpilnvarām attiecībā uz šādiem sodiem.

59. Otrkārt, Personālam piemērojamo normu 8.3.2. pantā ir paredzēts, ka lēmumu par disciplinārlietas uzsākšanu var pieņemt Valde (darbiniekiem, kas ir klasificēti augstāk par algu L pakāpi) vai dienestu ģenerālsekretārs Valdes vārdā (darbiniekiem, kas ir klasificēti algu L pakāpē vai zemāk). Ir būtiski norādīt, ka atbilstoši šai normai, ja procedūru uzsāk dienestu ģenerālsekretārs, par to nekavējoties jāinformē Valde.

60. No tā es secinu, ka, tiklīdz dienestu ģenerālsekretārs rīkojas "Valdes vārdā", viņš ne tikai izpilda Valdes gribu, bet gan pastāvīgi izlemj par veicamo rīcību. Pretējā gadījumā nebūtu nekādas jēgas pienākumam informēt Valdi, kas ir noteikts Personālam piemērojamo normu 8.3.2. pantā.

61. Protams, pienākums informēt Valdi par izvēlēto ģenerālsekretāra rīcību Valdes vārdā nav paredzēts citos Personālam piemērojamo normu noteikumos. It īpaši šāds pienākums nav tiešā veidā noteikts šo normu 8.3.17. pantā.

62. Manuprāt, iemesls, kura dēļ vienīgi Personālam piemērojamo normu 8.3.2. pantā ir paredzēts, ka Valde tiek nekavējoties informēta par dienestu ģenerālsekretāra lēmumu, ir tāds, ka tas atbilst pilnvaru deleģēšanas sistēmas raksturam, kas ir ieviesta ar šo normu 8.3.17. pantu. Saņēmusi informāciju par disciplinārlietas uzsākšanu pret darbinieku, kas ir klasificēts algu L pakāpē vai zemāk, Valde var izvēlēties iesaistīties šajā procedūrā, lai izlemtu par disciplinārsodu. Tā kā pienākums informēt Valdi par procedūras uzsākšanu ir piemērojams ikvienai procedūrai, ko uzsāk dienestu ģenerālsekretārs, iespēja iesaistīties disciplinārlietā, ko ir uzsācis dienestu ģenerālsekretārs tādējādi netieši izriet no minēto normu 8.3.17. panta. Līdz ar to, lai īstenotu šo iespēju, Valdei nav jāgroza šīs normas.

63. Visbeidzot, treškārt, Personālam piemērojamo normu 8.3.17. panta konteksts, šķiet, apstiprina interpretāciju, atbilstoši kurai šīs normas pieņemšanai nebija tādas sekas, ka Valde būtu pilnībā atstatījusi sevi no pilnvarām, ņemot vērā, ka augstāka juridiskā spēka norma, proti, Nodarbināšanas kārtības 44. panta ii) punkts, paredz, ka šī koleģiālā struktūra piemēro smagākos sodus [26]. Turklāt jānorāda, ka loģika, atbilstoši kurai soda smagums attiecīgā gadījumā var ietekmēt to, kura struktūra faktiski iesaistās disciplinārlietā, bez vajadzības grozīt šīs normas, ir tikusi piemērota Valdes praksē un tā atspoguļojas arī citās normās papildus 8.3.17. pantam. Proti, saskaņā ar minēto normu 8.3.2. pantu, ja disciplinārais sods, kādu var piemērot, ir viens no diviem vieglākajiem sodiem, lēmumu par disciplinārlietas uzsākšanu var pieņemt nevis Valde vai dienestu ģenerālsekretārs, bet cilvēkresursu nodaļas ģenerāldirektors vai Valdes loceklis, atkarībā no tā, kādā pakāpē ir klasificēts attiecīgais darbinieks [27].

[26] Saskaņā ar Nodarbināšanas kārtības 44. panta i) punktu cilvēkresursu nodaļas ģenerāldirektors vai Valdes loceklis vienpersoniski var piemērot tikai abus vieglākos sodus atkarībā no šo locekļu dienesta pakāpes.

[27] Saskaņā ar šo tiesību normu, ja disciplinārais pasākums, ko var piemērot, ir rakstisks brīdinājums vai rakstisks rājiens, cilvēkresursu nodaļas ģenerāldirektors vai viņa vietnieks (darbiniekiem, kas ir klasificēti algu pakāpē A – J), vai Valdes loceklis, kuram cilvēkresursu ģenerāldirekcija iesniedz ziņojumu (darbiniekiem, kas ir klasificēti algu pakāpē K – L), var pieņemt lēmumu par disciplinārlietas uzsākšanu.

64. Noslēdzot šo sadaļu, es uzskatu, ka pilnvaru deleģēšanas sistēma, kas ir ieviesta ar Personālam piemērojamo normu 8.3.17. pantu, nav radījusi tādas sekas, ka Valde būtu atstatīta no jebkādām lēmējpilnvarām attiecībā uz disciplinārsodiem, kurus piemēro darbiniekiem, kas ir klasificēti algu I pakāpē vai zemāk. Tādējādi Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 48. punktā ir pamatoti uzskatījusi, ka 2018. gada 10. jūlija lēmums neietekmēja to kompetenču sadalījumu, kuras izriet no Personālam piemērojamām normām. Tātad apelācijas sūdzības iesniedzēja pirmais izvirzītais arguments apelācijas sūdzības pirmā pamata atbalstam ir jānoraida.

65. Šādos apstākļos turpinājumā ir jāanalizē otrs apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzītais arguments, atbilstoši kuram šādi noteikts kompetenču sadalījums ECB iekšienē ir pretrunā tiesiskās drošības principam un normām par labu pārvaldību.

c) Par kompetenču sadalījuma skaidrību ECB

66. Ar otro argumentu, kas ir noformulēts gadījumam, ja Tiesa apstiprinātu Vispārējās tiesas veikto interpretāciju, atbilstoši kurai Personālam piemērojamo normu 8.3.17. pants nav radījis tādas sekas, ka Valdei būtu pilnībā atņemtas tās lēmējpilnvaras attiecībā uz strīdīgajiem lēmumiem, apelācijas sūdzības iesniedzējs iebilst Vispārējai tiesai, ka pārsūdzētā sprieduma 49.–51. punktā tā šādu interpretāciju ir uzskatījusi par tādu, kas nav pretrunā tiesiskās drošības principam un normām par labu pārvaldību.

67. Šī argumenta pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka apstāklis, ka viņš tika informēts par 2018. gada 10. jūlija lēmumu, nav pietiekams, lai nodrošinātu tiesiskās drošības principa un labas pārvaldības normu ievērošanu. Tādējādi viņš norāda, ka spriedumā *Kuchta* /ECB [28] Tiesa ir paredzējusi divus nosacījumus, proti – kompetenču sadalījumam ECB ir jābūt skaidri noteiktam un pienācīgi publicētam.

68. Iesākumā jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, kā to apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzējs, labas pārvaldības princips paredz, ka pilnvaru un paraksta tiesību sadalījums iestādēs ir skaidri noteikts un publicēts [29]. Lai gan apelācijas sūdzības iesniedzējs ir minējis abus šos nosacījumus, šķiet, viņš to darījis, lai uzsvērtu, ka Vispārējā tiesa ir lēmusi tikai par pirmo nosacījumu attiecībā uz šīs kompetences publicēšanu [30], bet nav pievērsusies otrajam nosacījumam attiecībā uz tās noteikšanu.

69. Joprojām kā ievada piezīme jānorāda, ka spriedums *Teeäär*/ECB [31], uz kuru atsaucas ECB, var likt domāt, ka nav nepieciešams izskatīt abus šos nosacījumus, lai izlemtu par kompetenču sadalījuma likumību, un tātad par to, vai strīdīgo lēmumu ir pieņēmusi kompetentā lēmējstruktūra.

[28] 2008. gada 9. jūlija spriedums (F-89/07, EU:F:2008:97).

[29] Skat. tostarp spriedumus, 2020. gada 12. marts, QB/ECB (T-215/18, nav publicēts, EU:T:2020:92, 142. punkts), un 2021. gada 8. septembris, AH/*Eurofound* (T-52/19, EU:T:2021:537, 59. punkts).

[30] Katrā ziņā šajā nozīmē pietiek norādīt – kā to pārsūdzētā sprieduma 50. punktā ir atzinusi Vispārējā tiesa –, ka Personālam piemērojamo normu 8.3.17. pants ir publicēts un ka ECB ir pamatojusi izvēli nepadarīt publiski pieejamu 2018. gada 10. jūlija lēmumu prasītāja interesēs, lai saglabātu viņa reputāciju brīdī, kad nebija zināms disciplinārlietas galīgais iznākums, tomēr paziņojot šo lēmumu prasītājam. Turklāt spriedumā, 1986. gada 23. septembris, *AKZO Chemie* un *AKZO Chemie UK*/Komisija (5/85, EU:C:1986:328, 39. punkts), atbildot uz argumentu par tāda lēmuma nepublicēšanu, ar kuru Komisijas iekšienē ir deleģētas pilnvaras, Tiesa norādīja, ka lēmuma, ar kuru Komisijas loceklim deleģē pilnvaras, nepublicēšanai nav tādu seku, ka prasītājām būtu zudusi iespēja apstrīdēt šī lēmuma vai lēmuma, kas ir pieņemts saskaņā ar deleģētajām pilnvarām, likumību.

[31] 2017. gada 17. novembra spriedums (T-555/16, nav publicēts, EU:T:2017:817, 52. punkts).

70. Proti, pavirši pārlasot šo spriedumu, var rasties iespaids, ka tie paši nosacījumi ir jāņem vērā tikai pēc tam, kad ir konstatēts, ka strīdīgais lēmums ir pieņemts, pārkāpjot kompetences. No šādas perspektīvas šie nosacījumi tiktu piemēroti, lai noteiktu, vai lēmums ir jāatceļ atbilstoši šo secinājumu 36. punktā minētajai judikatūrai, saskaņā ar kuru normu par pilnvaru sadalījumu neievērošana noved pie lēmuma atcelšanas vienīgi tad, ja šī neievērošana aizskar kādu no garantijām, kas ierēdņiem ir piešķirtas ar Eiropas Savienības civildienesta noteikumiem vai noteikumiem par labu pārvaldību personāla vadības jomā [32].

71. Tomēr, pirmkārt, Vispārējā tiesa lietā, kurā tika pieņemts spriedums *Teeäär*/ECB [33], saskārās ar specifisku situāciju, kurā pastāvēja šaubas par to, kas ir strīdīgā lēmuma izdevējs. Vispārējai tiesai tātad nebija iespēju pārbaudīt tiesību normu skaidrību attiecībā uz šī lēmuma izdevēja kompetencēm. Otrkārt, šajā lietā apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka kompetenču sadalījums, kas izriet no personālam piemērojamo normu 8.3.17. panta, kā to ir interpretējusi Vispārējā tiesa, nav atbilstošs ne tiesību normām par labu pārvaldību, ne arī tiesiskās drošības principam, kas ir vispārējais Savienības tiesību princips, kura pārkāpuma sekas var būt tiesību normas spēkā neesamība.

72. Attiecībā uz tiesiskās drošības principu un Personālam piemērojamo normu 8.3.17. panta skaidrību, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 49. punktā norādīja, ka šis princips neliedz šo tiesību normu interpretēt tādējādi, ka dienestu ģenerālsekretāra lēmumi šajā jomā pauž Valdes nostāju, kura par tiem ir pilnībā atbildīga un kuri tai ir juridiski piedēvējami.

73. To iemeslu dēļ, kurus es izklāstīju, lai noraidītu apelācijas sūdzības iesniedzēja [34] pirmo argumentu, es uzskatu, ka Personālam piemērojamo normu 8.3.17. pants ir pietiekami skaidrs, lai ļautu darbiniekiem saprast, ka disciplinārsodus vienmēr piemēro Valdes vārdā, kas par tiem ir atbildīga, un ka attiecīgā gadījumā Valde var iesaistīties disciplinārlietā, lai piemērotu šādu sodu [35]. Šajā sakarā ir būtiski norādīt, ka šie iemesli ir balstīti uz klasiskajām interpretācijas metodēm, proti, šīs tiesību normas gramatisko un sistēmisko interpretāciju.

74. Protams, atbilstoši Vispārējās tiesas veiktajai Personālam piemērojamo normu 8.3.17. panta interpretācijai Valdei ir plaša novērtējuma brīvība attiecībā uz tās eventuālu iesaistīšanos disciplinārlietā, kas ir uzsākta pret darbinieku, kurš ir klasificēts algu I pakāpē vai zemāk. Tomēr, kā to pārsūdzētā sprieduma 49. punktā norādīja Vispārējā tiesa, tiesiskās drošības princips neliek ECB ierobežot tai piešķirto novērtējuma brīvību iekšējās pārvaldības īstenošanās disciplinārās atbildības jomā.

75. Pakārtoti – attiecībā uz šo lietu jāatzīmē, ka Valdes izvēle iesaistīties disciplinārlietā ietilpa tās rīcības brīvībā, tomēr tā nav patvaļīga.

76. Šajā lietā ar savu 2018. gada 10. jūlija lēmumu Valde informēja apelācijas sūdzības iesniedzēju pirms strīdīgo lēmumu pieņemšanas 2019. gadā par tās iesaisti procedūrā, paskaidrojot iemeslus, kas tai likuši šādi rīkoties.

[32] Skat. spriedumu, 2017. gada 17. novembris, *Teeäär*/ECB (T-555/16, nav publicēts, EU:T:2017:817, 52. punkts).

[33] 2017. gada 17. novembra spriedums (T-555/16, nav publicēts, EU:T:2017:817, 47. punkts).

[34] Skat. šo secinājumu 58.–63. punktu.

[35] Šajā nozīmē jānorāda, ka prasītājs replikā Vispārējā tiesā un apelācijas sūdzībā pats atzīst, ka dienestu ģenerālsekretāra lēmumi, kas bija pieņemti uz Personālam piemērojamo normu 8.3.17. panta pamata, ir "juridiski piedēvējami" Valdei, kas nes pilnu atbildību par šiem lēmumiem. Skat. apelācijas sūdzības 11. punktu un replikas raksta Vispārējā tiesā 11. punktā, kur prasītājs pat norāda, ka šie lēmumi ir pieņemti Valdes "vārdā".

77. Atgādinājumam – Valde izvēlējās iesaistīties disciplinārlietā pret apelācijas sūdzības iesniedzēju tādēļ, ka Valde bija līdzdarbojusies apelācijas sūdzības iesniedzēja atbrīvošanā no amata, un šīs lietas sensitīvā rakstura dēļ. Šī izvēle atbilst loģikai, kas ir pamatā tiesību normām par disciplinārajām procedūrām, kuras ir noteiktas gan Nodarbināšanas kārtībā, gan Personālam piemērojamajās normās, [un] atbilstoši šai loģikai soda smagums attiecīgā gadījumā var ietekmēt lēmējstruktūru, bez nepieciešamības grozīt Personālam piemērojamās normas [36]. Tātad šī izvēle apelācijas sūdzības iesniedzējam bija pilnībā paredzama.

78. Šādos apstākļos ir jānoraida apelācijas sūdzības iesniedzēja otrais arguments, atbilstoši kuram ECB ieviestā pilnvaru deleģēšanas sistēma saskaņā ar Personālam piemērojamo normu 8.3.17. pantu esot pretrunā tiesiskās drošības principam un kompetenču sadalījums šīs iestādes iekšienē ar to neesot pietiekami skaidri paredzēts.

79. Līdz ar to nav jāizskata apelācijas sūdzības iesniedzēja trešais arguments, ar kuru viņš apgalvo, ka, ciktāl viņš ir paskaidrojis iemeslus, kuru dēļ apspriešanās ar personāla komiteju būtu varējusi ietekmēt viņa situāciju, apstrīdētajā spriedumā esot pieļauta tiesību kļūda, jo šī sprieduma 52. punktā Vispārējā tiesa uzskatīja, ka apelācijas sūdzības iesniedzējam nebija liegtas nekādas garantijas. Proti, apelācijas sūdzības iesniedzēja kritika par šo aspektu ir jāatzīst kā neefektīva, jo tā attiecas uz *ad abundatiam* apsvērumiem. Pirmkārt, kā izriet no manas pārbaudes par apelācijas sūdzības iesniedzēja pirmo argumentu, pārsūdzētā sprieduma 44., 45. un 51. punktā Vispārējā tiesa ir pamatoti nospriedusi, ka pirms 2018. gada 10. jūlija lēmuma un strīdīgo lēmumu pieņemšanas Valdei nebija pienākuma apspriesties ar personāla komiteju. Otrkārt, es neizslēdzu, ka apelācijas sūdzības iesniedzējs trešo argumentu ir izvirzījis gadījumam, ja Tiesa uzskatītu, ka strīdīgie lēmumi ir pieņemti, pārkāpjot kompetenci, un ka būtu jāpārbauda, vai atbilstoši šo secinājumu 36 punktā minētajai judikatūrai strīdīgie lēmumi ir jāatceļ. Tomēr, kā izriet no manas analīzes, šajā gadījumā tas tā nav.

80. Ņemot vērā iepriekš minēto, pirmais apelācijas sūdzības pamats nav pamatots un ir jānoraida pilnībā.

VII. Secinājumi

81. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, es piedāvāju Tiesai pilnībā kā nepamatotu noraidīt pirmo apelācijas sūdzības iesniedzēja apelācijas pamatu.

[36] Skat. šo secinājumu 63. punktu.